

Sygn. akt VIII Ga 27/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kala

Protokolant protokola sądowego Emilia Topolska

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2019 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) w K.**

przeciwko: **H. D. (1)**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 5 listopada 2018 r. , sygn. akt. VIII GC 1737/18 upr

1. oddala apelację,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt VIII Ga 27/19

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 06.04.2018 r. powód (...) z siedzibą w K. domagał się zasądzenia od pozwanej H. D. (2), prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) kwoty 3.663,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 353,63 zł od dnia 16.05.2017 r. do dnia zapłaty,
- 353,63 zł od dnia 13.06.2017 r. do dnia zapłaty,
- 353,63 zł od dnia 12.07.2017r. do dnia zapłaty,
- 353,63 zł od dnia 10.08.2017 r. do dnia zapłaty,
- 353,63 zł od dnia 12.09.2017 r. do dnia zapłaty,
- 353,63 zł od dnia 10.10.2017 r. do dnia zapłaty,
- 353,63 zł od dnia 10.11.2017 r. do dnia zapłaty,
- 1187,69 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwaną umowę o świadczenie usług pocztowych i kurierskich, na podstawie której pozwana zobowiązała się do zapłaty wynagrodzenia za wymienione usługi. Z tego tytułu powód wystawił pozwanej 7 faktur na kwotę 353,63 zł. Pozwana nie uregulowała tych należności. W dniu 22.03.2018 r. powód wysłał do pozwanej wezwanie do zapłaty wskazanych kwot. Wezwanie pozostało bezskuteczne. Nadto powód wskazał, że dochodzi w tej sprawie kwoty łącznej 1.187,69 zł jako równowartości kwoty 40 Euro tytułem rekompensaty za koszty dochodzenia należności wynikających w wymienionych faktur. Żądanie to powód oparł na treści art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W dniu 23.04.2018 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

Od tego nakazu pozwana wniosła sprzeciw, żądając oddalenia powództwa w całości. Pozwana podniosła w uzasadnieniu sprzeciwu, że w dniu 11.04.2017 r. wystosowała do powoda pismo, w którym rozwiązała umowę w trybie natychmiastowym. Pozwana podała, że podpisała umowę z powodem w związku z faktem, iż zamierzała dokonywać sprzedaży swoich wyrobów za pośrednictwem portalu Allegro. Podniosła, że pracownik powoda wprowadził ją w błąd, informując, że w celu realizacji takiej sprzedaży ma obowiązek zawrzeć umowę z powodem. Nadto pozwana podniosła, że przyczyną wypowiedzenia były planowane zmiany w realizacjach usług oraz mające nastąpić w przyszłości zintegrowanie z portalem Allegro. Pozwana powołała się na treść ust. 3.2 umowy, z którego wynikało, że zanim złoży pierwsze zlecenie musi dokonać procedury rejestracji. Pozwana wywiodła z tego, że umowa nie zaczęła w ogóle obowiązywać. Pozwana podniosła też, że w treści ust. 4 umowy zobowiązała się do zapłaty wynagrodzenia jedynie za wykonane usługi. Podkreśliła przy tym, że nigdy nie zleciła powodowi doręczenia jakiegokolwiek przesyłki. W odpowiedzi na pismo z dnia 11.04.2017 r. powód poinformował pozwaną, że uznaje, iż wypowiedzenie umowy nie było skuteczne. Ponadto pozwana wskazała, że w razie gdyby Sąd nie podzielił jej argumentacji, to pismo z dnia 11.04.2017 r. należy uznać za sprzeciw co do planowanej zmiany regulaminu. Pozwana powołała się na brzmienie § 2 ust. 2.8 umowy i wskazała, że w takiej sytuacji umowa uległa rozwiązaniu najpóźniej z dniem 01.06.2017 r. pozwana podała też, że w dniu 17.10.2017 r. powód skierował do niej pismo zawierające wypowiedzenie umowy.

Postanowieniem z dnia 22.05.2018 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy.

Powód skutecznie uzupełnił pozew.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podniósł, iż zgodnie z zawartą umową pozwana zobowiązała się do uiszczania opłat abonamentowych. Wskazał, że umowa została zawarta na czas określony i nie przewidziano w niej możliwości wypowiedzenia przez pozwaną. Powód podniósł, że jego obowiązki wynikające z umowy polegały bądź to na świadczeniu usług pocztowych i kurierskich, bądź też na pozostawaniu w gotowości do ich realizacji. Powód podniósł, że pozwana nie złożyła oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia złożonego pod wpływem błędu. Powód przyznał, że w dniu 03.04.2017 r. skierował do pozwanej pismo informujące o planowanych zmianach w regulaminie. Zmiany te miały wejść w życie 01.06.2017 r. powód wskazał jednakże, że w treści § 2 ust. 2 pkt 8 umowy zastrzegł sobie prawo do wprowadzania zmian do umowy, co do których pozwanej przysługiwało prawo do zgłoszenia sprzeciwu. W ocenie powoda procedura ta nie dotyczyła zmian w Regulaminie. Powód zakwestionował również stanowisko wyrażone przez pozwaną, że z uwagi na niedopełnienie przez nią procedury rejestracji, umowa nie obowiązywała. Powód podkreślił, że umowa miała charakter abonamentowy a wysokość wynagrodzenia nie była uzależniona od ilości nadanych przesyłek. Pozwana nie musiała dokonywać rejestracji, jeżeli nie zamierzała wysłać paczek i korespondencji.

W piśmie z dnia 07.09.2018 r. pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd pierwszej instancji :

I. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.042,89 zł (tysiąc czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt dziewięć groszy) z odsetkami od kwot:

a. 353,63 zł od dnia 16.05.2017 r. do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych,

b. 353,63 zł od dnia 13.06.2017 r. do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych,

c. 168,68 zł od dnia 06.04.2018 r. do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie;

d. 166,95 zł od dnia 06.04.2018 r. do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie;

II. oddalił powództwo w pozostałej części;

III. zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 383,01 zł (trzysta osiemdziesiąt trzy złote i jeden grosz) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że strony prowadzą działalność gospodarczą. W dniu 01.04.2017 r. pozwana zawarła z powodem oraz z (...) i (...) umowę o świadczenie usług pocztowych i kurierskich. Umowę zawarto na okres 12 miesięcy. W § 2 ust. 2 pkt 4 umowy wskazano, że szczegółowe warunki świadczenia usług przez powoda będą zawarte w Regulaminie świadczenia usług pocztowych i przewozowych oraz w Regulaminie świadczenia usług pocztowych i przewozowych w obrocie zagranicznym. W treści § 2 ust. 2 pkt 7 umowy ustalono, że zmiana przez operatorów treści Regulaminów nie wymaga aneksu do umowy. Ewentualne zmiany we wskazanych dokumentach miały być publikowane w Aplikacji oraz miały być przesłane na adres e-mail nadawcy na co najmniej 2 tygodnie przed ich wejściem w życie. W § 2 pkt 2.8. operatorzy zastrzegli sobie prawo do dokonywania zmian w treści umowy w trakcie jej obowiązywania. O planowanej zmianie operatorzy mieli zawiadomić pozwaną najpóźniej 2 tygodnie przed ich wejściem w życie. W przypadku braku sprzeciwu w terminie określonym przez operatorów, zmiana miała wejść w życie bez konieczności podpisania aneksu. W przypadku sprzeciwu co do planowanej zmiany, umowa miała ulec rozwiązaniu w dacie wprowadzenia zmiany.

Zgodnie z treścią § 3 ust. 3.2 umowy zanim nadawca złoży pierwsze zlecenie na świadczenie usługi, konieczne jest wykonanie procedury rejestracji, w szczególności wprowadzenie hasła Nadawcy i jego potwierdzenie.

Stosownie do treści § 4 ust. 4.1. nadawca był zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia za wykonane przez operatorów usługi. Wynagrodzenie miało być płatne na rzecz właściwego operatora świadczącego daną usługę. Zgodnie z treścią § 4 ust. 4.4za wykonane usługi każdy z Operatorów wystawi faktury VAT. Termin zapłaty stosownie do treści tego paragrafu wynosił 7 dni od daty otrzymania faktury.

Zgodnie z treścią § 7 ust. 7.3. Nadawca nie mógł rozwiązać umowy przed upływem okresu, na jaki została zawarta. Operatorowi przysługiwało zaś (§ 7 ust. 7.4 umowy prawo do rozwiązania umowy z zachowaniem formy pisemnej pod rygorem nieważności bez zachowania terminu wypowiedzenia w przypadku istotnego naruszenia warunków umowy przez Nadawcę.).

Sąd ustalił również, że W związku z realizacją umowy powód obciążył pozwaną następującymi fakturami:

- nr (...) na kwotę 353,63 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 15.05.2017 r.

- nr (...) na kwotę 353,63 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 12.06.2017 r.

- nr (...) na kwotę 353,63 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 11.07.2017 r.

- nr (...) na kwotę 353,63 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 09.08.2017 r.

- nr (...) na kwotę 353,63 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 11.09.2017 r.

- nr (...) na kwotę 353,63 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 09.10.2017 r.

- nr (...) na kwotę 353,63 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 09.11.2017 r.

W dniu 03.04.2017 r. powód poinformował pozwaną o planowanym wprowadzeniu zmian do regulaminu świadczenia usług. Zmiany miały wejść w życie 01.06.2017 r.

W dniu 11.04.2017 r. pozwana skierowała do powoda pismo, w którym oświadczyła, że rozwiązuje umowę w trybie natychmiastowym. Pozwana wskazała, że powodem rozwiązania umowy jest planowane wprowadzenie zmian w Regulaminie oraz fakt, że nie została poinformowana, że aby dokonywać sprzedaży w ramach portalu Allegro, nie musi podpisywać umowy abonenckiej. W piśmie z dnia 27.04.2017 r. powód poinformował pozwaną, że uznaje jej wypowiedzenie za bezskuteczne. W dniu 18.10.2017 r. powód wypowiedział pozwaną umowę w trybie natychmiastowym z uwagi na fakt, że zalega z płatnością za usługi przez okres przekraczający dwa miesiące.

Pozwana nie skorzystała z usług pocztowych i kurierskich świadczonych przez powoda. Nie zarejestrowała się też w aplikacji umożliwiającej nadawanie przesyłek. W dniu 22.03.2018 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwot wynikających z wystawionych faktur.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji ustalił w oparciu o wyżej wymienione dowody z dokumentów prywatnych, których prawdziwość, autentyczność i moc dowodowa nie budziły wątpliwości. Ich wiarygodność nie została też zakwestionowana przez strony.

Sąd Rejonowy w całości dał wiarę zeznaniom pozwanej, uznając je za jasne, dokładne i rzetelne a także zgodne z materiałem dowodowym zebrany w niniejszej sprawie. Brak było jakichkolwiek podstaw, aby kwestionować ich wiarygodność.

Sąd Rejonowy zważył, że bezspornym w niniejszej sprawie jest, że w dniu 01.04.2017 r. pozwana zawarła umowę z (...), (...) oraz (...) Niewątpliwie powód był legitymowany czynnie do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. Zgodnie z treścią § 2 ust. 2.4 umowy to właśnie powód miał świadczyć na rzecz pozwanej usługę kurier ekonomiczny w ramach abonamentu. Stosownie zaś do treści § 4 ust. 4.1. nadawca był zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia za wykonane przez operatorów usługi. Wynagrodzenie miało być płatne na rzecz właściwego operatora świadczącego daną usługę. Zgodnie z treścią § 4 ust. 4.4 za wykonane usługi każdy z Operatorów wystawi faktury VAT. Z zapisów tych wynika, że powód był uprawniony do wystawienia pozwanej faktur obejmujących kwotę abonamentu określoną w treści umowy. Pozwana odmówiła zapłaty należności wynikających z faktur wystawionych przez powoda wskazując, że nie skorzystała z usług świadczonych przez powoda i nie zalogowała się w aplikacji umożliwiającej nadawanie przesyłek. Podniosła również, że z treści § 4 ust. 4.1 wynikało, że wynagrodzenie należało się powodowi jedynie za wykonane usługi. Pozwana wskazała też, że w dniu 11.04.2017 r. złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy.

Stanowisko pozwanej Sąd uznał za zasadne jedynie w części.

W pierwszym rzędzie Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z zawartą umową pozwana miała opłacać na rzecz powoda abonament, w ramach którego ten był zobowiązany do zrealizowania określonej liczby usług kurierskich. Konstrukcja umowy przewidywała zatem po stronie powoda obowiązek pozostawania w gotowości do realizacji umowy. Pozwana zaś mogła w każdej chwili skorzystać z możliwości nadawania przesyłek. Była przy tym zobowiązana do uiszczania kwoty abonamentu, której wysokość nie była uzależniona od liczby zrealizowanych na rzecz pozwanej usług. W tej sytuacji nie sposób zgodzić się z argumentacją pozwanej, iż ze względu na fakt, że nie wysłała za pośrednictwem powoda żadnej przesyłki, to nie jest zobowiązana do zapłaty wynagrodzenia umownego. Podobnie bez znaczenia dla obowiązku zapłaty pozostaje fakt, że pozwana nie zalogowała się w aplikacji powoda, umożliwiającej nadawanie przesyłek. Wykonanie tego obowiązku miało pozwanej jedynie umożliwić skorzystanie z usług powoda a brak jego

realizacji nie powodował ani rozwiązania umowy, ani też nie stanowił podstawy do odmowy zapłaty wynagrodzenia abonamentowego uzgodnionego w umowie.

W kontekście powyższych ustaleń Sąd Rejonowy stwierdził, że nie sposób podzielić poglądu pozwanej, że zapis § 4 ust. 4.1 umowy pozwala na stwierdzenie, że wynagrodzenie należy się powodowi jedynie za wykonane usługi. Podkreślić bowiem trzeba, że zasadniczo pozwana miała opłacać abonament, którego wysokość nie była uzależniona od liczby zrealizowanych usług kurierskich. W rozumieniu zawartej umowy „usługa” świadczona przez powoda polegała po pierwsze na gotowości do dostarczania przesyłek na zlecenie pozwanej a po drugie na realizacji tych usług w razie, gdyby pozwana zdecydowała się na nadanie przesyłki. Powód wykonał zatem usługę zgodnie z treścią umowy, gdyż był gotów wykonywać zlecenia pozwanej.

Sąd I instancji wskazał, że pozwana powołała się ponadto na fakt, że w dniu 11.04.2017 r. rozwiązała umowę z powodem. W treści tego oświadczenia (k.54) pozwana po pierwsze powołała się na fakt, że przy zawieraniu umowy nie została poinformowana przez pracownika powoda, że żeby sprzedawać towary za pośrednictwem Allegro nie musi zawierać umowy z powodem. Po drugie pozwana wskazała, że przyczyną wypowiedzenia są zmiany w Regulaminie, które miały wejść w życie z dniem 01.06.2017 r.

Sąd uznał, że w zakresie, w jakim pozwana powołała się na błąd przy zawieraniu umowy, jej oświadczenie należało uznać za bezskuteczne. Sąd ten wskazał, że Zgodnie z treścią art. 84 § 1 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych, dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub z łatwością mogła błąd zauważyć, ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Zgodnie z treścią art. 84 § 2 k.c. można się powołać tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia woli tej treści (błąd istotny). Sąd ten podkreślił przy tym, że powyższe przepisy pozwalają na ustalenie, że błąd, umożliwiający uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli powinien dotyczyć treści czynności prawnej i być istotny a nadto w przypadku, gdy chodzi o umowę – powinien być wywołany przez drugą stronę, albo też druga strona powinna o nim wiedzieć bądź mieć możliwość z łatwością go zauważyć.

Sąd stwierdził, że z treści pisma pozwanej z dnia 11.04.2017r. wynika, że pozwana wskazywała, że była w błędzie co do tego, że chcąc dokonywać sprzedaży za pośrednictwem Allegro, nie musi zawierać umowy z powodem. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, iżby pozostawała w błędzie co do treści dokonywanej czynności prawnej. Pozwana zapoznała się bowiem i prawidłowo zrozumiała treść kontraktu zawartego z powodem. Nadto pozwana nie wykazała, iżby błąd został wywołany przez powoda, bądź też aby był on mu wiadomy albo, że powód mógł z łatwością błąd zauważyć. Na te okoliczności nie przedstawiła bowiem żadnych dowodów. W tej sytuacji brak było podstaw do przyjęcia, że w niniejszej sprawie pozwana podpisała dokument umowy pod wpływem błędu, o którym mowa w art. 84 k.c.

Sąd uznał natomiast, że oświadczenie pozwanej z dnia 11.04.2017 r. w zakresie, w jakim oświadczyła ona, że wypowiada umowę z uwagi na zmiany w Regulaminie, o których poinformowano ją 03.04.2017 r. i które miały wejść w życie 01.06.2017 r., spowodowało rozwiązanie umowy z dniem 31.05.2017 r.

W § 2 ust. 2 pkt 7 umowy ustalono, że zmiana przez operatorów treści Regulaminów nie wymaga aneksu do umowy. Ewentualne zmiany we wskazanych dokumentach miały być publikowane w Aplikacji oraz miały być przesłane na adres e-mail nadawcy na co najmniej 2 tygodnie przed ich wejściem w życie. W § 2 pkt 2.8. operatorzy zastrzegli sobie prawo do dokonywania zmian w treści umowy w trakcie jej obowiązywania. O planowanej zmianie operatorzy mieli zawiadomić pozwaną najpóźniej 2 tygodnie przed ich wejściem w życie. W przypadku braku sprzeciwu w terminie określonym przez operatorów, zmiana miała wejść w życie bez konieczności podpisania aneksu. W przypadku sprzeciwu co do planowanej zmiany, umowa miała ulec rozwiązaniu w dacie wprowadzenia zmiany.

Zdaniem Sądu zapisy te mogłyby wskazywać, że pozwana mogła wyrazić sprzeciw, powodujący rozwiązanie kontraktu, jedynie przeciwko dokonaniu zmian w treści umowy, podczas gdy w zakresie zmian dotyczących regulaminu takie uprawnienie jej nie przysługiwało. Wskazać jednak trzeba, że zgodnie z treścią art. 384 (1) k.c. wzorzec wydany

w czasie trwania stosunku umownego o charakterze ciągłym wiąże drugą stronę, jeżeli zostały zachowane warunki określone w art. 384 k.c., a strona nie wypowiedziała umowy w najbliższym terminie wypowiedzenia. Podkreślić trzeba, że klauzula wprowadzona przez powoda w § 2 ust. 2.7 nie upoważniała powoda do swobodnego dokonywania zmian w Regulaminie i nie wykluczała stosowania art. 384 (1) k.c. Oznacza to, że w razie wprowadzenia zmian do Regulaminu, pozwanej przysługiwało prawo do wypowiedzenia umowy zgodnie brzmieniem cytowanego wyżej przepisu. Wątpliwości budzić może jedynie termin wypowiedzenia obowiązujący w tej sytuacji pozwaną. W art. 384(1) k.c. mowa jest o najbliższym terminie wypowiedzenia. W niniejszej sprawie strony w umowie nie zastrzegły jednak co do zasady możliwości jej wypowiedzenia przez pozwaną. Jedyny wyjątek zawarty jest w treści § 2 ust. 2.8 i dotyczy wprowadzenia przez powoda zmian do umowy. Z zapisu tego wynika, że w razie wyrażenia przez pozwaną sprzeciwu umowa ulega rozwiązaniu w dacie wprowadzenia zmiany. Wskazany w tym zapisie termin wypowiedzenia winien w ocenie Sądu znaleźć zastosowanie również w stosunku do zmian Regulaminu w oparciu o treść art. 384(1)k.c. Sytuacja, w której dokonywana jest zmiana treści kontraktu w istocie tworzy bowiem identyczny stan jak zmiana treści Regulaminu. W obu przypadkach bowiem dochodzi do zmiany uregulowań istotnych dla zakresu praw i obowiązków stron oraz sposobu realizacji umowy. Z tych względów Sąd ustalił, że umowa zawarta przez strony uległa rozwiązaniu z upływem dnia 31.05.2017 r.

W tym stanie rzeczy, wobec braku jakichkolwiek innych zastrzeżeń co do wierzytelności objętych fakturami dołączonymi do pozwu sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 707,26 zł tytułem należności abonamentowych za kwiecień i maj 2017 r. Od tej kwoty Sąd zasądził odsetki ustawowe w transakcjach handlowych. Zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych. Wysokość tych odsetek została oznaczona w treści art. 4 pkt 3 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Z przepisu tego wynika, że wysokość tych odsetek jest równa sumie stopy referencyjnej NBP i 8 punktów procentowych. Sąd zasądził te odsetki od dat płatności oznaczonych w treści faktur.

Sąd pierwszej instancji zważył, że powód domagał się zapłaty kwoty 168,68 zł i 166,95 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności. Zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013.403), wierzycielowi od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 w/w ustawy, przysługuje od dłużnika bez wezwania równowartość kwoty 40 Euro przeliczonej na złote według średniego kursu ogłoszonego przez NBP ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie stało się wymagalne. Z przepisu tego wynika, że rekompensata w wysokości równowartości 40 euro przysługuje wierzycielowi w razie opóźnienia się dłużnika z zapłatą. Kierując się brzmieniem tego przepisu sąd zgodnie z żądaniem pozwu zasądził od pozwanego na rzecz powoda od wystawionej faktury rekompensatę w wysokości łącznej 335,63 zł Od zasądzonych kwot stanowiących rekompensatę z tytułu kosztów dochodzenia należności Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 k.c.

W zakresie należności dotyczących usług, które miały być realizowane od 01.06.2017 r. Sąd oddalił powództwo, przyjmując, że od tej daty umowa nie wiązała stron.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o treść art. 100 k.p.c., zgodnie z zasadą stosunkowego rozdziału kosztów procesu. Powód wygrał niniejszą sprawę w 28% a poniesione przez niego koszty wyniosły łącznie 946,39 zł (900 zł – koszty zastępstwa procesowego, 46,39 zł – opłata od pozwu i opłata dla e-płatności). Zasądzeniu na rzecz powoda podlegała zatem kwota 264,99 zł. Pozwana poniosła koszty procesu wynoszące 900 zł i obejmujące koszty zastępstwa procesowego. Z kwoty tej należało się zatem pozwanej 72% tj. 648 zł. W tej sytuacji Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej sumę 383,01 zł, stanowiącą różnicę w/w kwot.

Apelację od powyższego wyroku Sądu Rejonowego przedłożyła powódka, zaskarżając ten wyrok w części tj. pkt. II i III. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

- naruszenie art. 233§ 1 k.p.c. poprzez:

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie za udowodnione okoliczności nieudowodnionych przez pozwaną tj. okoliczności rozwiązania przez pozwaną umowy abonamentowej z dnia 1 kwietnia 2017r. i przez to nieuzasadnione przyjęcie, że powódce przysługuje wynagrodzenie abonamentowe jedynie za dwa miesiące – kwiecień i maj 2017r., podczas gdy pozwana nie przedłożyła na ww. okoliczność żadnego dowodu, a z jej zeznań wynika, że „napisała wypowiedzenie pisemne”, a o wypowiedzeniu umowy informowała konsultantów powódki telefonicznie,

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i całkowite pominięcie dowodu z treści umowy abonamentowej w zakresie, w którym strony ustaliły, że pozwanej nie przysługuje prawo do rozwiązania umowy przed upływem okresu jej obowiązywania – pkt 7.3. ppk 2 umowy zgodnie, z którym „nadawca nie może rozwiązać umowy przed upływem okresu na jaki została zawarta.”,

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nieuzasadnione przyjęcie, że umowa uległa rozwiązaniu z dniem 1 czerwca 2017r., podczas gdy pozwana nie złożyła sprzeciwu w związku ze zmianą regulaminu, a co więcej zmiana regulaminu nie stanowiła zmiany umowy, która uległaby rozwiązaniu po wniesieniu sprzeciwu,

- naruszenie art. 132 § 1 zd. Drugie k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i odmowę zwrotu pisma pełnomocnika pozwanej z dnia 24 września 2018r., które zostało złożone z naruszeniem ww. przepisu,

- naruszenie art. 750 k.c. w zw. z art. 746§ 1 i 2 k.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że do stosunku prawnego łączącego strony w ramach zawartej umowy należy zastosować przepisy Kodeksu cywilnego regulujące umowę zlecenie, co uprawniało pozwaną do wypowiedzenia umowy na podstawie art. 746 k.c., podczas gdy zgodnie z § 3 art. 746 k.c., nie można zrzec się z góry uprawnienia do wypowiedzenia zlecenia z ważnych powodów, co oznacza, że zawarty w umowie zakaz rozwiązania umowy przez Nadawcę jest ważny i obowiązujący, a umowa mogła ulec rozwiązaniu jedynie w przypadku wykazania przez pozwaną ważnych przyczyn,

- naruszenie art. 353¹ k.c., poprzez błędną wykładnię polegającą na uznaniu do stosunku prawnego łączącego strony należy stosować przepisy kodeksu cywilnego regulującego umowę zlecenia podczas gdy, prawidłowa wykładnia przepisu art. 353¹ k.c., prowadzi winna do wniosku, iż strony zawierające umowę abonamentową o świadczenie usług pocztowych i kurierskich, mogły ułożyć stosunek prawny według swojego uznania i miały prawo zawrzeć terminową umowę abonamentową, określającą wysokość miesięcznego abonamentu, obowiązek jego zapłaty przez pozwaną bez względu na to, czy korzysta z usług powódki w zamian za gotowość powódki do obsługi na rzecz pozwanej określonej ilości przesyłek w każdym miesiącu i gwarancję, że zostaną one zrealizowane, a tym samym do stosunku łączącego strony mają zastosowanie zapisy zawartej umowy, której postanowienia nie stoją w sprzeczności z ustawą bądź zasadami współżycia społecznego.

Ponadto powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku, zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o rozpoznanie apelacji na rozprawie.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie podlegała uwzględnieniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne. W sytuacji bowiem, gdy sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie musi powtarzać dokonanych ustaleń,

gdyż wystarczy stwierdzenie, że przyjmuje je za własne (vide np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, Nr 4, poz. 83).

Stosownie do dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w cytowanym przepisie, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału", zatem z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak i wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (vide wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1966 roku, II CR 423/66, OSNPG 1967/5-6/21 oraz z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, Nr 10, poz. 382; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2002 roku, IV CKN 1218/00, Lex, nr 80266 oraz z dnia 18 lipca 2002 roku, IV CKN 1256/00, Lex, nr 80267).

Jak ujmuje się w orzecznictwie, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś wiarygodność decyduje o tym, czy dany środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę. Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (vide wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 marca 1980 roku, II URN 175/79, OSNC 1980/ 10/200; z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000/17/655; z dnia 15 lutego 2000 roku, III CKN 1049/99, Lex nr 51627; z dnia 16 maja 2000 roku, IV CKN 1097/00, Lex nr 52624; z dnia 29 września 2000 roku, V CKN 94/00, Lex nr 52589; z dnia 15 listopada 2000 roku, IV CKN 1383/00, Lex nr 52544; z dnia 19 czerwca 2001 roku, II UKN 423/00, OSNP 2003, Nr 5, poz. 137; z dnia 14 marca 2002 roku, IV CKN 859/00, Lex nr 53923; z dnia 16 maja 2002 roku, IV CKN 1050/00, Lex nr 55499; z dnia 27 września 2002 roku, II CKN 817/00, Lex nr 56906; z dnia 27 września 2002 roku, IV CKN 1316/00, Lex nr 80273).

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia w/w przepisu nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący winien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Zwalczenie swobodnej oceny dowodów nie może, polegać na przedstawieniu własnej, korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, ustaleń stanu faktycznego opartej na własnej ocenie, lecz konieczne jest posłużenie się argumentami juredycywnymi. Wykazywanie, że ujęte w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy (analogicznie Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 lipca 2008 roku, VI ACa 306/08).

Mając powyższe na względzie, w ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. albowiem dokonana przezeń ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie nosi znamion dowolności. Albowiem pozwana przedłożyła oświadczenie z dnia 11 kwietnia 2017r., które można uznać za sprzeciw do zmian w Regulaminie. Sąd Okręgowy podziela zaś stanowisko Sądu Rejonowego, że w przypadku zmiany regulaminu, której pozwana nie akceptuje, przysługuje jej prawo do wypowiedzenia umowy zgodnie z treścią art. 384¹ k.c w zw. z art. 384 k.c. W ocenie Sądu regulaminy są integralną częścią umowy. Co więcej podkreślenia wymaga, że w przedmiotowej umowie nie został wskazany wymóg konkretnej formy zgłoszenia sprzeciwu, zatem należało uznać, że pozwana wyraziła sprzeciw, co do

zmiany regulaminu. W związku z powyższym, zdaniem Sądu Odwoławczego słusznie Sąd pierwszej instancji wskazał, że umowa zawarta przez strony uległa rozwiązaniu z upływem dnia 31.05.2017 r.

Trzeba też zauważyć, że w § 9 pkt 9.1 umowy strony postanowiły, że w sprawach nieuregulowanych niniejszą umową mają zastosowanie odpowiednie przepisy prawa polskiego. Co prawda strony w § 2 pkt 2.7 zapisały, że zmiana treści regulaminów nie wymaga aneksu do umowy, to jednak zapis ten nie może wykluczyć ogólnych warunków związanych ze związaniem stron wzorcami umowy, wynikających z kodeksu cywilnego.

Sąd Okręgowy zważył, że zarzut powódki odnośnie naruszenia art. 750 k.c. jest chybiony i 746 § 1 i 2 k.c. Należy bowiem zauważyć, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku nie analizował treści umowy stron pod kątem w/w przepisów, ale jak już wyżej wskazano uznał, iż pozwanej przysługiwało ustawowe prawo do wypowiedzenia umowy, także przy uwzględnieniu zapisu § 2 pkt 2.8 umowy, zgodnie z którym operatorzy zastrzegli sobie prawo do dokonywania zmian w treści umowy w trakcie jej obowiązywania. O planowanej zmianie operatorzy mieli zawiadomić pozwaną najpóźniej 2 tygodnie przed ich wejściem w życie. W przypadku braku sprzeciwu w terminie określonym przez operatorów, zmiana miała wejść w życie bez konieczności podpisania aneksu. W przypadku sprzeciwu co do planowanej zmiany, umowa miała ulec rozwiązaniu w dacie wprowadzenia zmiany.

Z powyższych względów, w ocenie Sądu Okręgowego nietrafny jest także zarzut naruszenia art. 353¹ k.c.

Należy przy tym dodać, że Sąd pierwszej instancji nie negował możliwości zawarcia przedmiotowej umowy przez strony umowy. W ocenie Sądu odwoławczego słusznie Sąd Rejonowy zważył jednak, że zmiana regulaminu, której pozwana nie akceptowała, mogła doprowadzić do rozwiązania samej umowy.

Zdaniem Sądu odwoławczego chybiony jest również zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 132 § 1 zd. drugie k.p.c.

W myśl art. 132 § 1 k.p.c., w toku sprawy adwokat, radca prawny, rzecznik patentowy oraz radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami. W treści pisma procesowego wniesionego do sądu zamieszcza się oświadczenie o doręczeniu odpisu pisma drugiej stronie albo o jego nadaniu przesyłką poleconą. Pisma, niezawierające powyższego oświadczenia, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku.

Powołany przepis ma na celu przyspieszenie postępowania i powinien służyć jedynie temu celowi, a nie piętrzeniu przed profesjonalnymi pełnomocnikami oderwanymi od tego celu wymagań formalnych. Nakazana jest uwzględniająca ten cel racjonalna wykładnia art. 132 § 1 k.p.c. Jeśli zatem z okoliczności sprawy, tak jak w rozpatrywanym przypadku, wynika, że mimo doręczenia z naruszeniem art. 132 § 1 k.p.c. odpisu pisma procesowego, strona przeciwna zapoznała się z jego treścią w odpowiednim czasie i miała możliwość ustosunkowania się do zawartych w nim wniosków, to nie można wywieść z naruszenia art. 132 § 2 k.p.c. żadnych negatywnych konsekwencji (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 października 2017r., I ACa 397/17, LEX nr 2396211, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2017r., V CZ 18/17, LEX nr 2255439).

W przedmiotowej sprawie z treści samej apelacji wynika, że pismo zostało doręczone powódce, albowiem powódka podała, że : „doręczenia wbrew dyspozycji art. 132 dokonał Sąd”. Zatem powódka potwierdziła, że zostały jej doręczone wszystkie pisma.

Mając powyższe okoliczności na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powódki.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., tj. na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy, stosownie do stawek określonych w § 10 ust. 1 pkt 1 w związku z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 t.j.).